

Szegedi Ítéltábla
Bf.III.723/2024/16.

A Szegedi Ítéltábla, mint másodfokú bíróság a Szegeden, 2025. március 11. napján megtartott fellebbezési nyilvános ülés alapján meghozta a következő

ítéletet:

A testi sértés büntette és más bűncselekmények miatt *vádlott1 és társa* ellen indított büntetőügyben a Szolnoki Törvényszék 2024. április 15. napján kihirdetett 12.B.951/2021/69. számú ítéletének vádlott1 I. rendű vádlottra vonatkozó, fellebbezések folytán felülbírált részét *megváltoztatja* az alábbiak szerint:

vádlott1 I. rendű vádlott szabadságvesztésének tartamát 1 (egy) évre *enyhíti*.

vádlott1 I. rendű vádlott által elítélt1 elítélttel egyetemlegesen fizetendő bűnügyi költség összegét 88.580 (nyolcvannyolcezer-ötszáznyolcvan) forintra *leszállítja*, míg 26.520 (huszonhatezer-ötszázhusz) forint bűnügyi költségét az állam visel.

Egyebekben az elsőfokú ítéletet helybenhagyja azzal, hogy vádlott1 I. rendű vádlott állandó bejelentett lakcíme: cím1; tartózkodási helyének feltüntetését mellőzi; személyazonosító okmányának száma: szig.sz.;

a magánlaksértés vétsége kísérletének jogszabályi alapja helyesen: Btk. 221. § (1) bekezdés *I. fordulat*.

Az ítélettel szemben fellebbezésnek helye nincs.

Indokolás

[1] A Szolnoki Törvényszék a 2024. április 15. napján kihirdetett 12.B.951/2021/69. számú ítéletével a 2021. január 13. napjától 2021. január 15. napjáig őrizetben, 2021. január

16. napjától 2022. január 15. napjáig bűnügyi felügyeletben lévő, azt követően szabadlábon védekező, majd más ügyből kifolyólag jogerős szabadságvesztés büntetését töltő vádlottl I. rendű vádlottat testi sértés büntette [Btk. 164. § (1) bekezdés és (3) bekezdés], magánlaksértés vétségének kísérlete [Btk. 221. § (1) bekezdés] és garázdaság büntette [Btk. 339. § (1) bekezdés és (2) bekezdés a) és d) pont] miatt – halmazati büntetésül – 1 év 10 hónap szabadságvesztés büntetésre és 3 év közügyektől eltiltásra ítélte. A szabadságvesztés végrehajtási fokozatát börtönben határozta meg azzal, hogy az I. rendű vádlott legkorábban a szabadságvesztés büntetés kétharmad részének kitöltését követő napon bocsátható feltételes szabadságra. Elrendelte a Fővárosi Törvényszék 19.B.336/2016/81. számú ítéletével kiszabott 2 év börtön fokozatú szabadságvesztés, továbbá a Tiszafüredi Járásbíróság 1.B.377/2016/24. számú ítéletével – amely a Szolnoki Törvényszék 9.Bf.875/2018/6. számú határozatával emelkedett jogerőre – kiszabott 1 év börtön fokozatú szabadságvesztés büntetés végrehajtását. Rendelkezett továbbá az I. rendű vádlott által előzetes fogva tartásban, valamint bűnügyi felügyeletben töltött idő szabadságvesztés büntetésbe történő beszámításáról, a bűnjelekről és a bűnügyi költség viseléséről.

[2] Az elsőfokú bíróság ítélete elítélte II. rendű vádlott vonatkozásában 2024. április 16. napján jogerőre emelkedett.

[3] Az elsőfokú bíróság ítéletével szemben kizárólag védelmi fellebbezések bejelentésére került sor akként, hogy vádlottl I. rendű vádlott és védője – egyezően – a magánlaksértés vétségének kísérletében és a garázdaság büntetében történt bűnösség megállapítását nem sérelmezte; a testi sértés büntette vonatkozásában pedig elsődlegesen az I. rendű vádlott felmentése, másodlagosan pedig a kiszabott büntetés enyhítése érdekében jelentettek be fellebbezést.

[4] vádlottl I. rendű vádlott védője a fellebbezésének írásbeli indoklásában elsődlegesen a garázdaság büntettének törvénysértő jogi minősítésére hivatkozott. Ennek indoklásaként előadta, hogy mivel az I. rendű vádlott által végrehajtott bántalmazás – tudniillik a kódarab sértett feje felé történő eldobása – nem volt alkalmas életveszélyes sérülés okozására, ezért nem állapítható meg az, hogy az elkövetés eszköze alkalmas lett volna az emberi élet kioltására, márpedig ennek hiányában a garázdaság nem minősülhet felfegyverkezve elkövettként. Emellett a védői érvelés szerint az sem állapítható meg, hogy vádlottl I. rendű vádlott a kódarabot az ellenállás leküzdése vagy megakadályozása érdekében tartotta volna magánál. Mindezen körülményekre figyelemmel tehát a védő kifogásolta a garázdaság büntettének felfegyverkezve elkövettként történő minősítését.

[5] A védő az enyhítés körében indítványozta nagyobb nyomatékkal enyhítő körülményként értékelni az immár az elévülési időt megközelítő tartamú időmúlást; valamint további enyhítő körülményként indítványozta figyelembe venni az eljárás elhúzódását. Kiemelte, hogy vádlottl I. rendű vádlott jelentős összegű jóvátételt fizetett a sértett részére, amely nagyban hozzájárult ahhoz, hogy az érintett családok konfliktusokkal terhelt viszonya időközben rendeződött. Emellett az I. rendű vádlott 5 kiskorú gyermek eltartásáról köteles gondoskodni, akik közül egy gyermek tartós betegségben szenved. Mindezen enyhítő

körülmények együttes nyomatékára, valamint a figyelembe veendő súlyosító körülmények csekélyebb súlyára figyelemmel álláspontja szerint a büntetési célok még az I. rendű vádlott kedvezőtlen előélete ellenére is elérhetőnek látszanak enyhébb büntetések, illetve azok együttes alkalmazásával, ezért vádlottl I. rendű vádlott védője – a Btk. 33. § (4) bekezdésének alkalmazásával – elzárás, közérdekű munka és pénzbüntetés együttes kiszabására tett indítványt.

[6] A Szegedi Fellebbviteli Főügyészség a Bf.149/2024/8. számú átiratában a védelmi fellebbezéseket nem tartotta alaposnak, eljárási szabálysértéseket észrevételezett a törvényszék indokolási kötelezettségének részbeni elmulasztásával, a sértett tárgyalásokról történő értesítésének, valamint az írásba foglalt ügydöntő határozat sértett és képviselője részére történt kézbesítésének elmaradásával összefüggésben. Az átiratban kifejtettek szerint a jogi indokolás a testi sértés büntette és a garázdaság büntette kapcsán is kiegészítésre szorul. A bűnösségi körülmények számba vételét hiánytalannak, azok értékelését pedig megfelelőnek találta, így a kiszabott büntetés enyhítését célzó védelmi fellebbezéseket nem tartotta alaposnak. Összességében tehát a fellebbviteli főügyészség képviselője arra tett indítványt, hogy az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének fellebbezések folytán felülbírált részét hagyja helyben.

[7] vádlottl I. rendű vádlott védője a fellebbezési nyilvános ülésen a fellebbezésének írásbeli indokolásával azonosra szólalt fel.

[8] vádlottl I. rendű vádlott a fellebbezési nyilvános ülésen az utolsó szó jogán történt felszólalásában csatlakozott a védője által elmondottakhoz, továbbá hangsúlyozta, hogy időközben rendezték kapcsolatukat a sértettel.

[9] Az ítéltábla kizárólag a kiszabott büntetés enyhítését célzó védelmi fellebbezéseket tartotta alaposnak, a fellebbviteli főügyészség átiratában kifejtettek pedig helytállóak.

[10] A bejelentett fellebbezések irányára figyelemmel a másodfokú bíróság a fellebbezésekkel sérelmezett ítéletet és az azt megelőző bírósági eljárást az egymással alaki halmazatban álló testi sértés büntette és garázdaság büntette vonatkozásában teljeskörűen felülbírált [Be. 590. § (1)-(2), (7) és (10) bekezdései], míg a magánlaksértés vétségének kísérlete tekintetében az elsőfokú ítélet korlátozott terjedelmű felülbírálatának volt helye [Be. 590. § (3), (4), (5), (5a) és (7) bekezdései].

[11] Az ekként elvégzett felülbírálat eredményeként az ítéltábla megállapította, hogy az elsőfokú bíróság nem vétett hatályon kívül helyezést eredményező eljárási szabálysértést. Miként azonban arra átiratában a fellebbviteli főügyészség képviselője helytállóan utalt, a törvényszék több ún. relatív jellegű eljárási szabálysértést is vétett az alábbiak szerint.

[12] Az elsőfokú bíróság – a Be. 590. § (4) bekezdésének helytelen értelmezéséből fakadóan – az indokolási kötelezettség terjedelmével összefüggésben tévesen utalt arra, hogy a bizonyítékokat elegendő csupán a testi sértés büntette vonatkozásában értékelnie. Amennyiben az elsőfokú bíróság ítélete több bűncselekményről rendelkezett, a másodfokú bíróság az ítéletnek csak a fellebbezéssel érintett bűncselekményre vonatkozó rendelkezését, illetve részét bírálja felül [Be. 590. § (4) bekezdés]. Bűnhalmazat az, ha az elkövető egy vagy több cselekménye több bűncselekményt valósít meg, és azokat egy eljárásban bírálják el [Btk. 6. § (1) bekezdés].

[13] Alaki bűnhalmazat esetén az elkövető egy cselekménye, míg anyagi bűnhalmazat esetén az elkövető több cselekménye valósít meg több bűncselekményt. Bűnhalmazat esetén tehát a felülbírálat terjedelme, és ebből fakadóan, illetve ehhez igazodóan az elsőfokú bíróság indokolási kötelezettsége alapvetően attól függ, hogy alaki vagy pedig anyagi halmazat valósult meg. Míg ugyanis anyagi bűnhalmazat esetén – vagyis amikor az elkövető több cselekménye valósít meg több bűncselekményt – lehetőség van arra, hogy a fellebbezés csak egy vagy nem valamennyi bűncselekményben történt bűnösség megállapítását sérelmezze, és a felülbírálat terjedelme is ehhez igazodik; addig alaki bűnhalmazat esetén – vagyis amikor az elkövető egy cselekménnyel valósít meg több bűncselekményt – az egyik bűncselekmény vonatkozásában bejelentett fellebbezés szükségszerűen kihat a másik bűncselekményre is. Jelen esetben pedig pontosan ez utóbbi esetről van szó, vádlottl I. rendű vádlott terhére megállapított Btk. 164. § (3) bekezdés szerinti testi sértés büntette ugyanis alaki halmazatban áll a Btk. 339. § (2) bekezdés a) és d) pontja szerinti garázdaság büntettségével, mivel az I. rendű vádlott egy és ugyanazon cselekményével valósította meg egyidejűleg a testi sértés büntetést és a garázdaság büntetést is.

[14] A fentiekben kifejtett indokokra figyelemmel tehát tévedett a törvényszék, amikor a bizonyítékokat kizárólag a testi sértés büntette vonatkozásában értékelte, ami egyúttal a garázdaság büntette tekintetében az indokolási kötelezettség részbeni elmulasztását eredményezte [Be. 561. § (3) bekezdés d) pont]. Mindez azonban – egyetértve a fellebbviteli főügyészség képviselőjének jogi érvelésével – nem eredményezte a Be. 609. § (2) bekezdés d) pontja szerinti hatályon kívül helyezési ok megvalósulását, mivel a testi sértés büntette vonatkozásában értékelt bizonyítékok egyúttal a garázdaság büntette tekintetében is irányadónak tekinthetők, ezért az ítéltábla az elsőfokú ítélet [16] bekezdését az előzőekben írtak szerint kiegészítette és helyesbítette.

[15] Eljárási szabálysértést vétett a törvényszék azáltal is, hogy sértettl sértettet, illetve a jogi képviselőjét nem értesítette az ügyben 2022. november 2. napjára, 2023. január 26. napjára, 2023. március 23. napjára és 2023. szeptember 7. napjára kitűzött tárgyalási határnapokról. A bíróság a tárgyalásról értesíti az ügyészséget, továbbá – ha e törvény kivételt nem tesz – a szakértőt, valamint azokat, akiknek a jelenlétét a tárgyaláson e törvény lehetővé teszi [Be. 510. § (2) bekezdés 1. mondat]. A sértett jogosult arra, hogy a tárgyaláson jelen legyen, és az e törvényben meghatározottak szerint kérdéseket tegyen fel [Be. 51. § (1) bekezdés c) pont]. Figyelemmel azonban arra, hogy a sértett tárgyaláson való részvétele nem

kötelező, csupán lehetőség, ezért a szóban forgó eljárási szabálysértésnek az eljárás lefolytatására nem volt érdemi kihatása.

[16] Az elsőfokú bíróság ugyancsak az ügy érdemére kihatással nem bíró – ún. relatív jellegű – eljárási szabálysértést vétett azáltal, hogy az ügydöntő határozatot sem sértettl sértettel, sem pedig a jogi képviselőjével nem közölte. Az ügydöntő határozatot a sértettel is közölni kell, ezzel egyidejűleg pedig a Be. 51. § (5) bekezdésében foglalt jogáról a sértettet tájékoztatni kell [Be. 454. § (2) bekezdés]. A szóban forgó eljárási szabálysértést ugyanakkor az ítéltábla – a Be. 596. § (1) bekezdés a) pontja alapján – kiküszöbölte azáltal, hogy az elsőfokú bíróság ügydöntő határozatát kézbesítette sértettl sértett és jogi képviselői jogi képviselő részére.

[17] Észlelte az ítéltábla, hogy az elsőfokú bíróság – a fentiekén túlmenően – további eljárási szabálysértéseket is megvalósított az alábbiak szerint.

[18] A törvényszék az ügyben 2023. március 23. napján megtartott tárgyaláson tanúként hallgatta ki vádlottl I. rendű vádlott hozzátartozóit, így az édesanyját, tanúlt, a nevelőapját, tanú2t, valamint az élettársát, tanú3t [Szolnoki Törvényszék 12.B.951/2021/37. sorszámu tárgyalási jegyzőkönyv]. A tárgyalási jegyzőkönyvből kitűnően az elsőfokú bíróság sem tanúlt, sem tanú2t, sem pedig tanú3t nem figyelmeztette a Be. 171. § szerinti vallomásmegtagadási jogra, amely szerint a tanúvallomást – tehát nem csupán az egyes kérdésekre történő válaszadást – megtagadhatja a terhelt hozzátartozója. Márpedig az I. rendű vádlott egyeneságbeli rokona (tanú1) és ennek házastársa, egyúttal az I. rendű vádlott nevelőapja (tanú2), valamint az élettársa (tanú 3) hozzátartozónak minősülnek [Be. 10. § (1) bekezdés 5. pont], melyből következően vádlottl I. rendű vádlottat érintően az ügyben megtagadhatják a vallomástételt. Ehhez képest a törvényszék a szóban forgó tanúkat kizárólag a Be. 172. § (1) bekezdés a) pontja szerint vallomásmegtagadási jogra, valamint a Be. 176. § (1) bekezdés szerinti tanúzási figyelmeztetésre oktatta ki.

[19] A vallomástétel akadályaira vonatkozó rendelkezések megsértésével kihallgatott tanú vallomása – az e törvényben meghatározott kivétellel – bizonyítási eszközként nem vehető figyelembe [Be. 169. § (3) bekezdés]. Ezen túlmenően, nem értékelhető bizonyítékként az olyan bizonyítási eszközökből származó tény, amelyet a bíróság bűncselekmény útján, más tiltott módon vagy a résztvevők büntetőeljárási jogainak lényeges sérelmével szerzett meg [Be. 167. § (5) bekezdés]. Mindezek alapján a másodfokú bíróság tanú1, tanú2 és tanú 3 tárgyaláson megtett vallomásait kirekesztette a bizonyítékok köréből. Mindez ugyanakkor nem eredményezte az elsőfokú ítélet részbeni megalapozatlanságát, mivel a törvényszék a bizonyítékok értékelése körében mindhárom tanú vallomását elvetette, az ítéleti tényállást tehát nem a vallomásaikra alapítottnan állapította meg.

[20] Ugyancsak a tanúk kihallgatására vonatkozó eljárási szabályok megsértésén alapuló eljárási szabálysértést vétett az elsőfokú bíróság azáltal, hogy több, a tárgyaláson

kihallgatott tanút annak ellenére nem figyelmeztetett a Be. 172. § (1) bekezdés a) pontja szerinti vallomásmegtagadási jogára, hogy a rendelkezésre álló vallomásokból kitűnően – adott esetben bűncselekmény megállapítására alkalmas módon – különféle tárgyak dobálása mind a sértetti, mind pedig a terhelti oldalról megvalósulni látszott. Ez volt a helyzet az ügyben 2022. május 5. napján megtartott tárgyaláson kihallgatott sértett1 sértett [Szolnoki Törvényszék 12.B.951/2021/19. sorszámú tárgyalási jegyzőkönyv], valamint a 2022. november 2. napján megtartott tárgyaláson kihallgatott tanú4, tanú5, tanú6, tanú7 és tanú8 esetében [Szolnoki Törvényszék 12.B.951/2021/29. sorszámú tárgyalási jegyzőkönyv].

[21] Irányadó ugyanakkor a bírói gyakorlat abban a kérdésben, hogy a hiányos figyelmeztetés jogkövetkezményeit mindig a konkrét ügyben való kihatása alapján kell megítélni [BH2024. 227. II.]. Figyelemmel arra, hogy a kihallgatott tanúk egyike sem tett olyan vallomást, amellyel önmagát vagy hozzátartozóját bűncselekmény elkövetésével vádolná, így a figyelmeztetések feltárt hiányosságának az eljárás törvényes lefolytatására nem volt érdemi kihatása, ezáltal pedig a tanúvallomások bizonyítékok köréből történő kirekesztésének sem volt alapja.

[22] Ami a teljeskörű felülbírálattal érintett bűncselekményeket illeti, a törvényszék a releváns tények és körülmények tekintetében a szükséges körben és mélységben a bizonyítást lefolytatta, az ennek során beszerzett – részben egymással ellentétes, részben pedig egymást támogató – bizonyítékokat pedig mérlegelési körébe vonta, és logikus, az iratok tartalmának megfelelő indokát adta annak, hogy az I. rendű vádlott e körben fennálló tagadó védekezését elvetve mely bizonyítékokra, tényekre és körülményekre alapozta vádlott1 I. rendű vádlott bűnösségének megállapítását. Ennek körében az elsőfokú bíróság megfelelő részletességgel kitért arra is, hogy habár a tanúk többsége az I. rendű vádlott és a sértett családjához tartozott, ugyanakkor a családi elkötelezettséggel nem bíró, ekként érdektelennek tekinthető tanú8 tanú a sértetti körhöz tartozó tanúk vallomásaiban foglaltakat támasztotta alá.

[23] A bíróság a bizonyítékokat egyenként és összességükben szabadon értékeli, a bizonyítás eredményét pedig az így kialakult meggyőződése szerint állapítja meg [Be. 167. § (4) bekezdés]. A bizonyítékok értékelése és a tényállás megállapítása tehát az elsőfokú bíróság feladata, amit önállóan, a vád keretei között végez el. Az elsőfokú bíróság bizonyítékokat értékelő tevékenységének kizárólag az képezi korlátját, hogy ezen tevékenységének minden lényeges bizonyítékra kiterjedőnek, iratszerűnek és logikusnak kell lennie. Figyelemmel arra, hogy ezen feladatának a törvényszék eleget tett, így a másodfokú bíróságnak nincs törvényes lehetősége a bizonyítékok eltérő értékelésére. Mindezek alapján a testi sértés büntette vonatkozásában vádlott1 I. rendű vádlott felmentését célzó – valójában azonban e körben a bizonyítékok mérlegelését támadó – védelmi fellebbezések nem vezethettek eredményre.

[24] Észlelte az ítéltábla, hogy a törvényszék – ítéletszerkesztési hiba folytán – az ítélet tényállási részében rögzítette vádlott1 I. rendű vádlott releváns személyi körülményeit és a korábbi elítéléseire vonatkozó adatokat. Az ügydöntő határozat indokolása tartalmazza a vádlott személyi körülményeire vonatkozóan megállapított tényeket és a vádlott korábbi

büntetéseire vonatkozó adatok közül azokat, amelyek a határozat meghozatalakor jelentőséggel bírtak [Be. 561. § (3) bekezdés b) pont]. A személyi körülményektől ugyanakkor elkülönítendő a bíróság által megállapított tényállás [Be. 561. § (3) bekezdés c) pont]. Mindezek alapján tehát a terhelt személyi körülményeire vonatkozóan megállapított tények és az esetleges korábbi elítélésre vonatkozó adatok nem képezik a tényállás részét, ezért a másodfokú bíróság az elsőfokú ítélet [3] bekezdését a [7] bekezdés elé utalta.

[25] Az elsőfokú bíróság megalapozott és szinte hiánytalan tényállást állapított meg, ugyanakkor a másodfokú bíróság – Be. 593. § (1) bekezdés a) pontja szerint eljárva, a bizonyítást érintő ügyiratok tartalma alapján – az elsőfokú bíróság ítéletének vádlottl I. rendű vádlott személyi körülményeire és korábbi elítéléseire vonatkozó megállapításait, valamint tényállását az alábbiak szerint kiegészítette, illetve helyesbítette.

[26] vádlottl I. rendű vádlott sem a terhére rótt bűncselekmények elkövetésének időpontjában, sem pedig az elvégzett szakértői vizsgálat időpontjában nem szenvedett az elmeműködés olyan kóros állapotában, amely képtelenné tette volna, avagy korlátozta volna cselekményei következményeinek felismerésében, avagy a felismerésnek megfelelő magatartás tanúsításában {elsőfokú ítélet [4] bekezdés}.

[27] A Gödöllői Járásbíróság 4.B.712/2015/63. számú jogerős ítéletével *társtettesként elkövetett* garázdaság büntette és súlyos testi sértés büntette miatt 6 hónap *börtönben végrehajtandó szabadságvesztésre* ítélte. A szabadságvesztés felfüggesztésének próbaideje 2020. október 8. napjáig tartott {elsőfokú ítélet [5] bekezdés 1. pont}.

[28] A Fővárosi Törvényszék 19.B.336/2016/81. számú jogerős ítéletével 2 év *börtönben végrehajtandó szabadságvesztésre* ítélte. A szabadságvesztés felfüggesztésének próbaideje 2022. október 18. napjáig tartott. Az I. rendű vádlott a jelen eljárásban terhére rótt bűncselekményeket a felfüggesztett szabadságvesztés próbaideje alatt követte el {elsőfokú ítélet [5] bekezdés 2. pont}.

[29] A Tiszafüredi Járásbíróság 1.B.377/2016/24. számú jogerős ítéletével 1 év *börtönben végrehajtandó szabadságvesztésre* ítélte. A szabadságvesztés felfüggesztésének próbaideje 2021. április 8. napjáig tartott. Az I. rendű vádlott a jelen eljárásban terhére rótt bűncselekményeket a felfüggesztett szabadságvesztés próbaideje alatt követte el {elsőfokú ítélet [5] bekezdés 3. pont}.

[30] Az elsőfokú ítélet [5] bekezdés 4. pontjában rögzített elítélés a jelen eljárásban nem alapozza meg az I. rendű vádlott büntetett előéletét, mivel vádlottl I. rendű vádlott elítélésére a jelen eljárásban terhére rótt bűncselekmények elkövetését követő időpontban került sor. Megállapítható ugyanakkor, hogy az I. rendű vádlott a bűncselekményeket a vele szemben folyamatban lévő ezen büntetőeljárás hatálya alatt követte el, mivel a szóban forgó

büntetőügyben a gyanúsított kihallgatására 2018. július 11. napján, míg a vele szembeni vádemelésre 2020. augusztus 25. napján került sor.

[31] Az I. rendű vádlott által eldobott tégladarab legalább 576 gramm tömegű volt {elsőfokú ítélet [10] bekezdés}.

[32] Egyebekben a törvényszék megalapozott tényállást állapított meg, amely a fenti kiegészítésekkel és helyesbítéssel a másodfokú felülbírálat alapjául szolgált. Megjegyzést érdemel, hogy a fellebbezésekkel nem érintett magánlaksértés vétségének kísérlete vonatkozásában az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének megalapozottságát érdemben nem vizsgálta.

[33] A megalapozott – a fellebbezésekkel nem érintett magánlaksértés vétségének kísérlete tekintetében pedig a megalapozottságát illetően a másodfokú bíróság által nem vizsgált – tényállás alapján az elsőfokú bíróság helyesen következtetett vádlottl I. rendű vádlott bűnösségére, és a terhére megállapított bűncselekmények jogi minősítése is megfelelt a büntető anyagi jog szabályainak.

[34] A Be. 590. § (5) bekezdés c) pontja alapján hivatalból elvégzett felülbírálat keretében észlelte ugyanakkor az ítéltábla, hogy az elsőfokú bíróság – a 61/2008. BK vélemény 3/a. pontjában kifejtettek ellenére, a fordulat megjelölésével – elmulasztotta feltüntetni a magánlaksértés vétsége elkövetési magatartásának vádlottl I. rendű vádlott által megvalósított alakzatát, ezért azt a másodfokú bíróság akként pótolta, hogy az I. rendű vádlott terhére megállapított magánlaksértés vétsége kísérletének jogszabályi alapja helyesen: Btk. 221. § (1) bekezdés *1. fordulat*.

[35] A testi sértés büntette vonatkozásában kiegészítésre szorult az elsőfokú bíróság jogi indokolása egyrészt annyiban, hogy az elkövetés eszközének fizikai jellemzőire és a támadott testtájékra figyelemmel vádlottl I. rendű vádlott testi sértés okozására irányuló egyenes szándékkal bántalmazta sértettl sértettet, míg a 8 napon túl gyógyuló sérülés bekövetkezésére – az alkalmazott erőbehatás nagyságára tekintettel – az eshetőleges szándéka terjedt ki, mivel belenyugodott a súlyosabb sérülés bekövetkezésének reális lehetőségébe {elsőfokú ítélet [39] bekezdés}. Másfelől, az eljárás során beszerzett igazságügyi orvosszakértői vélemények megállapításai szerint az elkövetés eszköze alkalmas volt az emberi élet kioltására {elsőfokú ítélet [29] bekezdés}.

[36] Az elsőfokú bíróság jogi indokolása a garázdaság büntette kapcsán is kiegészítésre szorult annyiban, hogy a csoportos elkövetés megállapítása a Btk. 459. § (1) bekezdés 3. pontján, míg a felfegyverkezve történő elkövetés megállapítása a Btk. 459. § (1) bekezdés 6. pontján alapult.

[37] vádlott1 I. rendű vádlott védője a fellebbezésének írásbeli indokolásában – a garázdaság büntette jogi minősítésének törvényességét támadva – vitatta azt, hogy a garázdaság büntette felfegyverkezve elkövetettnek minősül. Ezzel összefüggő jogi érvelése azon alapult, hogy mivel a testi sértés kapcsán az elkövetés eszköze (tégladarab) az adott módon történt használat (közepest legfeljebb minimálisan meghaladó erővel történt eldobás) mellett nem volt alkalmas életveszélyes sérülés okozására, ezért nem állapítható meg az, hogy az I. rendű vádlott az élet kioltására alkalmas eszközt tartott volna magánál. A védő okfejtése szerint az sem igazolt, hogy vádlott1 I. rendű vádlott a tégladarabot az ellenállás leküzdése vagy megakadályozása érdekében tartotta volna magánál. Az ítéltábla álláspontja szerint ugyanakkor a felfegyverkezve történő elkövetés a jelen ügy konkrét körülményeit figyelembe véve megállapítható.

[38] Súlyosabban minősül a garázdaság, ha azt felfegyverkezve követik el [Btk. 339. § (2) bekezdés d) pont]. Felfegyverkezve követi el a bűncselekményt, aki az ellenállás leküzdése vagy megakadályozása érdekében az élet kioltására alkalmas eszközt tart magánál [Btk. 459. § (1) bekezdés 6. pont]. Az irányadónak tekinthető bírói gyakorlat szerint a felfegyverkezve történő elkövetés tárgyi feltétele az, hogy az elkövető a cselekmény kifejtésekor az élet kioltására objektíve alkalmas eszközt tartson magánál. Ez lehet – tipikusan – szúró-, vágó-, vagy ütőfegyver, illetve bármilyen más, rendeltetésszerűen más célra használatos eszköz is, amely az élet kioltására ténylegesen alkalmas (csákány, kalapács, fejsze, asztalláb, vascső stb.). A minősített eset megállapítására való alkalmasságot, vagyis az eszköznek az emberi életre veszélyes jellemzőit a bíróságnak ügyenként kell vizsgálnia {Kúria Bfv.I.1029/2022/6. számú végzés [47] bekezdése és Kúria Bfv.I.621/2022/9. számú végzés [45] bekezdése}.

[39] Miként ara az ítéltábla a fentiekben már utalt, a nyomozás során beszerzett igazságügyi orvosszakértői vélemény megállapítása szerint az elkövetés eszköze (legalább 576 gramm tömegű tégladarab) a megfelelő erőbehatás mellett, megfelelő testtájékon történő alkalmazás esetén kétségtelenül alkalmas az emberi élet kioltására. Önmagában tehát az a körülmény, hogy a tégladarab a közepest legfeljebb minimálisan meghaladó erővel történő eldobás esetén reálisan nem okozhatott életveszélyes sérülést, ezáltal pedig nincs alapja az életveszélyt okozó testi sértés büntette miatti bűnösség megállapításának, még nem jelenti azt, hogy az adott eszköz objektíve – tehát megfelelő erőbehatás mellett és a megfelelő testtájékon történő alkalmazás esetén – ne lenne alkalmas az emberi élet kioltására. Márpedig a felfegyverkezve történő elkövetés megállapíthatósága szempontjából ez utóbbi körülménynek van meghatározó jelentősége. A súlyosabb minősítést már az emberi élet kioltására alkalmas eszköz – speciális célzattal történő – magánál tartása, tehát birtoklása is megalapozza, jelen esetben azonban vádlott1 I. rendű vádlott nem csupán birtokolta, hanem ténylegesen használta is azt (súlyos testi sérülést eredményező módon eldobta). Mindezek alapján tehát az I. rendű vádlott bűnösségének a felfegyverkezve (és csoportosan) elkövetett garázdaság büntetében történt megállapítására törvényesen, a büntető anyagi jog szabályainak megsértése nélkül került sor.

[40] Ami a büntetés kiszabásának felülbírálatát illeti, az elsőfokú bíróság által számba vett bűnösségi körülmények kisebb mértékű korrekcióra szorultak az alábbiak szerint.

[41] Az ítéltábla vádlottl I. rendű vádlott terhére súlyosító körülményként – helyesen – a *többszörösen* büntetett előéletét és a *többszörös* bűnhalmazatot értékelte. Emellett az I. rendű vádlott javára további enyhítő körülményként kell figyelembe venni azt, hogy – a 2021. január 13. napján történt gyanúsított kihallgatására figyelemmel – hosszabb ideje, immár több mint 4 éve áll a büntetőeljárás hatálya alatt [56/2007. BK vélemény III/10. pont].

[42] A másodfokú bíróság nem osztotta az I. rendű vádlott védőjének azon okfejtését, amely szerint a büntetőeljárás elhúzódása enyhítő körülményként lenne figyelembe vehető. A 2/2017. (II. 10.) AB határozat indokolása szerint ugyanis az időmúlás, mint enyhítő körülmény nem azonosítható maradéktalanul az eljárás elhúzódása miatt eltelt idővel. Az időmúlás 56/2007. BK véleményben foglalt meghatározása a bűncselekmény elkövetésétől eltelt hosszabb időt értékeli, míg az eljárás elhúzódásának vizsgálata az alapos gyanú közlésének időpontjától kezdődik. Az időmúlás objektív tényező, míg az eljárás elhúzódásának rögzítése az ítélet indokolásában a bírósági inaktivitás elismerésére is utal. Az eljárás elhúzódásának fogalma tehát azt is kifejezi, hogy a bíróságokat, hatóságokat felelősség terheli azért, hogy a terhelt hosszú ideig állt az eljárás hatálya alatt {2/2017. (II. 10.) AB határozat [95] és [111] bekezdés}. Figyelemmel azonban arra, hogy jelen ügy kapcsán ezt megalapozó hatósági inaktivitás nem volt feltárható, ezért az eljárás elhúzódásának enyhítő körülményként történő értékelésére nem kerülhetett sor.

[43] Az így kiegészített és helyesbített bűnösségi körülményekre is figyelemmel helyesen állapította meg az elsőfokú bíróság azt, hogy a büntetési célok vádlottl I. rendű vádlott esetében kizárólag végrehajtandó szabadságvesztés kiszabásával biztosíthatók. E körben nem lehet ugyanis elvonatkoztatni attól, hogy az I. rendű vádlott a jelen eljárásban elbírált bűncselekményeket két felfüggesztett szabadságvesztés próbaideje alatt, valamint a vele szemben jelentős tárgyi súlyú bűncselekmény miatt már bírósági szakban folyamatban lévő büntetőeljárás hatálya alatt követte el. Ezen körülmények nyomatakát pedig tovább fokozza az, hogy a felfüggesztett szabadságvesztések kiszabására – a jelen üggyhöz hasonlóan – szintén testi épség elleni bűncselekmények elkövetése miatt került sor. Mindezek alapján tehát az ítéltábla álláspontja szerint végrehajtandó szabadságvesztésnél enyhébb büntetés kiszabása szóba sem kerülhetett.

[44] Miként azonban arra vádlottl I. rendű vádlott védője helyesen felhívta a figyelmet, az elsőfokú bíróság a szabadságvesztés büntetés tartamának meghatározásakor nem értékelte kellő súllyal azt, hogy sértettl sértett megbocsátott az I. rendű vádlottnak, megbüntetését már egyáltalán nem kívánta; az I. rendű vádlott pedig olyan jelentős összegű jóvátételt fizetett a sértettnek, amellyel jelentősen hozzájárult az érintett közösségek közötti elmérgesedett viszony hosszabb távú és megnyugtató rendezéséhez. Erre figyelemmel a másodfokú bíróság megítélése szerint – még az I. rendű vádlott kedvezőtlen előélete ellenére is – indokolt az irányadó középértéktől történő jelentősebb mértékű eltérés, így az I. rendű vádlottal szemben kiszabott szabadságvesztés tartamát a rendelkező részben írtak szerint enyhítette.

[45] Észlelte ugyanakkor az ítéltábla, hogy a törvényszék a büntetés kiszabásával összefüggésben elmulasztott hivatkozni a Btk. 79. §-ára, a Btk. 80. § (1)-(2) és (4) bekezdéseire, valamint a Btk. 35. § (1) bekezdésére. Kiegészítésre szorult továbbá az elsőfokú bíróság büntetés kiszabásával kapcsolatos indokolása azzal is, hogy az I. rendű vádlottal szemben irányadó büntetési tételkeret 3 hónaptól 4 év 6 hónapig terjedő szabadságvesztés, a törvényszék tehát ezen irányadó büntetési tételkeretre figyelemmel állapította meg egyébként helyesen a büntetési tétel középértékét. A másodfokú bíróság mellőzte a Btk. 34. §-ának feltüntetését, mivel azt az elsőfokú bíróság ténylegesen nem alkalmazta.

[46] A közügyektől eltiltás kiszabása törvényes, annak tartama pedig – az elkövetett bűncselekmények konkrét tárgyi súlyára és azok szűk közösségre gyakorolt hatására figyelemmel – arányos volt, így annak lényeges enyhítésére az ítéltábla nem látott lehetőséget.

[47] A szabadságvesztés végrehajtási fokozatának és a feltételes szabadságra bocsátás legkorábbi időpontjának meghatározása ugyancsak megfelelt az irányadó jogszabályi rendelkezéseknek azzal a kiegészítéssel, hogy az elsőfokú bíróság elmulasztotta felhívni a Btk. 38. § (1) bekezdését, amelyet a másodfokú bíróság pótol.

[48] Az előzetes fogva tartásban és bűnügyi felügyeletben töltött idő beszámítására vonatkozó, továbbá a nyomozás során lefoglalt bűnjelekkel kapcsolatos rendelkezések szintén törvényesek voltak. Ez utóbbival összefüggésben ugyanakkor a jogszabályi hivatkozások részben pontatlanok, részben pedig hiányosak voltak, mivel a lefoglalás megszüntetése a Be. 320. § (1) bekezdés *a) pontján*, míg a kamerafelvételek iratmellékletként történő kezelése a Be. 204. § (2) bekezdésén alapul.

[49] Észlelte az ítéltábla, hogy a törvényszék bűnügyi költség viselésével kapcsolatos rendelkezése elvi alapokon hibás. Ennek indoka, hogy elkerülte az elsőfokú bíróság figyelmét az a körülmény, hogy 2022. július 7. napján nem a vádlottaknak felróható okból, hanem elítélt elítélt kirendelt védőjének betegség miatti távolmaradása miatt nem tudott érdemi tárgyalást tartani. Ebből következően téves volt a vádlottak egyetemleges kötelezése az ezen a napon a megidézett tanúk megjelenésével összefüggésben felmerült bűnügyi költség megfizetésére. Mindezek alapján tehát az ítéltábla megállapította a vádlott I. rendű vádlott által elítélt elítélttel egyetemleges fizetendő bűnügyi költség helyes összegét, míg 26.520,- Ft vonatkozásában megállapította, hogy azt az állam viseli [Be. 574. § 83) bekezdés; költségjegyzék 8-11. tételszám].

[50] A fentiekben kifejtett indokokra figyelemmel a másodfokú bíróság kizárólag a kiszabott büntetés enyhítését célzó védelmi fellebbezéseket tartotta alaposnak, és az elsőfokú bíróság ítéletét – a Be. 606. § (1) bekezdése alapján eljárva – a rendelkező részben írtak

szerint megváltoztatta, egyebekben pedig azt – a Be. 605. § (1) bekezdése alapján – helybenhagyta.

[51] Észlelte az ítéltábla, hogy az elsőfokú bíróság tévesen tüntette fel az I. rendű vádlott állandó bejelentett lakcímét, ezért azt helyesbítette. Következetesnek tekinthető a bírói gyakorlat abban a kérdésben, hogy amennyiben a terhelt büntetés-végrehajtási intézetben tartózkodik, úgy a tényleges tartózkodási helye mellett szükségtelen megjelölni az egyéb tartózkodási helyét. vádlottl I. rendű vádlott elsőfokú ítéletben feltüntetett személyazonosító igazolványának érvényességi ideje időközben lejárt, ezért az ítéltábla megállapította az I. rendű vádlott jelenleg érvényes személyi okmányának számát.

[52] Az ítélet elleni fellebbezési jog a Be. 615. § (1)-(2a) bekezdéseiből következően kizárt.

Szeged, 2025. március 11.

dr. Nagy Erzsébet s.k.
a tanács elnöke

dr. Kóbor Jenő s.k.
előadó bíró

dr. Katona Dorottya s.k.
bíró

A Szegedi Ítéltábla Bf.III.723/2024/16. számú ítélete és a Szolnoki Törvényszék 12.B.951/2021/69. számú ítéletének vádlottl I. rendű vádlottra vonatkozó része a jelen ítéletben foglalt változtatásokkal a mai napon *jogerőre emelkedett*.

Szeged, 2025. március 11.

dr. Nagy Erzsébet s.k.
a tanács elnöke